

АВТОРСЬКІ АЛЮЗІЇ У ЗБІРЦІ МИКОЛИ БІЛОКОПИТОВА “ВАМ ТАКЕ Й НЕ СНИЛОСЯ!”

Зубець Н. О.

Запорізький національний університет

zubetsno@gmail.com

Ключові слова:

художній текст, інтертекстуальність, імпліцитність, авторська інтенція, алюзивні вислови, сатира

У статті розглянуто особливості художнього тексту як специфічно організованого способу комунікації та вияву в ньому категорії інтертекстуальності. Особливу увагу приділено найбільш прагматично спрямованому типу інтертекстуальних відносин – алюзії. Проаналізовано механізм функціонування авторських алюзій на рівні сюжету, мотивів, лексико-фразеологічного багатства і стилістичних можливостей у поетичних текстах запорізького гумориста М. Білокопитова.

У сучасній лінгвістиці зберігається зацікавлення проблемами тексту як найвищої форми репрезентації комунікативного процесу, а це зумовлює звернення до таких текстотвірних чинників, як зв'язність, членованість, інформативність, референційність, інтертекстуальність тощо.

Об'єктом нашої уваги в розвідці став художній текст, який виступає специфічно організованим способом комунікації. Відтак у цьому різновиді окремі ознаки виявляються по-особливому, зокрема інтертекстуальність, що являє собою групу зв'язків, які виникають у результаті доповнення авторського повідомлення елементами з фольклорних, історичних, інших художніх творів і передають загальні властивості тексту. Прихильники структуралізму та семіотики (М. Бахтін, Ю. Кристева, Р. Барт) стверджували, що без таких зв'язків літературні твори були б неможливими для читання і сприйняття так само, як і висловлення невідомою мовою. Отже, інтертекстуальність є обов'язковою умовою існування художнього тексту.

Вийшовши з кола зарубіжних і вітчизняних літературно-критичних проблем у другій половині минулого століття, теорія “міжтекстових співвідношень літературних творів” [7, с. 317] на початку ХХІ ст. активно розвивається в українському мовознавстві як наявність в одній площині елементів інших текстів, що розширює текстовий смисл [1; 4; 10; 14]. Проте у вітчизняній лінгвістиці превалює практичний аспект дослідження інтертекстуальності на прикладі її конкретних виявів (цитата, алюзія, ремінісценція) у зразках народної творчості, творах національної літератури – від давньої до сучасної (праці Н. Голікової [3], Н. Кондратенко [5], Л. Меркотан [9], О. Переломової [10], Г. Сюті [13] та інших). Поки що немає єдиних критеріїв для класифікування цих суміжних форм, межі засобів реалізації категорії інтертекстуальності недостатньо чіткі або залежні від вияву в різних текстах, тому під час їх розгляду науковці часто послуговуються узагальненими назвами, як-от: “вторинні тексти” (І. Колегаєва), “навмисне маркована інтертекстуальність” (В. Чернявська), контекстуальні “вкраплення” (Н. Голікова). Такий стан справ

свідчить про недостатнє вивчення цих мовленнєвих засобів.

Предметом нашого зацікавлення стала алюзія (з лат. – ‘жарт, натяк’), яку вважаємо одним із найбільш прагматично спрямованих типів інтертекстуальних відносин. Відомі словники лінгвістичних термінів окремо не подають визначення цього поняття, його знаходимо у “Словнику тропів і стилістичних фігур” В. Святюка [12, с. 13], де алюзія тлумачиться як стилістичний прийом, який допомагає дуже стисло, але вичерпно вказати на рису людини, особливість факту або події, створює різні асоціації шляхом натяку на інші тексти.

Актуальність дослідження зумовлена загальною тенденцією сучасних досліджень до аналізу можливостей сприйняття імпліцитного в художньому мовленні, розпізнавання явищ алюзивності та встановлення її смислової та стилістичної ролі в поетичних творах.

Мета статті – дослідити алюзію (її смислові та семантичні види, стилістичні функції) як засіб вираження авторських інтенцій на матеріалі поетичної збірки “Вам таке й не снилося!” запорізького гумориста Миколи Білокопитова [2].

Ю. Лотман наголошував на тому, що в художньому творі текст – це лише один із його компонентів, а художній ефект виникає завдяки його зіставленню зі складним комплексом життєвих та ідейно-естетичних уявлень [8, с. 47]. Беручи до уваги те, що в літературній комунікації форма важливіша за зміст, Ф. Бацевич зазначає: “Літературний текст будується з урахуванням принципів порушення законів автоматизму руху звичайного спілкування. Художній текст стає деавтоматизованим, великою мірою завдячуючи своїй багатозначності: кожен читач знаходить власний зміст” [1, с. 140]. Таку поліфонію забезпечує автор, а це означає, що в художній комунікації він відіграє провідну роль.

Так відбувається й під час прочитання гумористично-сатиричної збірки “Вам таке й не снилося!” поета, лауреата багатьох літературних і літературно-мистецьких премій, конкурсів, члена Національної спілки письменників України та Національної спілки журналістів України Миколи Григоровича

Білокопитова. Творчість митця поки що розглянута на рівні публіцистичних статей, критичних оглядів і заміток, рецензій на окремі книги. Однак багата інтертекстуальна природа його творів спонукала нас до лінгвістичного її дослідження. Зауваження письменника в анотації про те, що книга адресована читачам, у яких “усе гаразд із логічним мисленням і почуттям гумору” [2, с. 2], налаштовує реципієнта на сприйняття різноманітних текстових зв'язків, зокрема алюзивних.

Під авторською алюзією розуміємо механізм функціонування цього стилістичного прийому в художньому тексті на рівні сюжету, мотивів, а також – лексики, фразеології, стилістики. Починаючи з назви твору “Вам таке й не снилося!”, підзаголовку “Сонні серіали”, ми відчуваємо імпліцитний, хоч і цілком прозорий авторський натяк на поему Тараса Шевченка “Сон”. Експліцитним, цілеспрямованим виявом передтекстової інтертекстуальної взаємодії, а не даниною моді, є епіграф-цитата з Шевченкової поеми, який актуалізує ідею збірки – викриття негативних явищ у сучасному житті:

*Та й сон же, сон, напрочуд дивний,
Мені приснився –
Найтверезіший би упився,
Скупий жидюга дав би гривню,
Щоб позирнуть на ті дива.
Та чорта з два! [2, с. 4].*

Отже, з самого початку маємо текст у тексті. У подальшому розгортанні сюжету тлом для “серіалів” М. Білокопитова служать інші твори Кобзаря. У різних епізодах, крім поеми “Сон”, претекстами виступають поезії “Заповіт”, “Мені однаково...”, послання “І мертвим, і живим...”. Перший рядок прикінцевої поезії “Світанкове” – *Лиш треті півні доспівали...* [15, с. 3] – безпомилково асоціюємо з Шевченковим *Ще треті півні не співали...* з балади “Причинна”. Отже, алюзії, пов'язані з творчістю Тараса Шевченка, обрамлюють твір М. Білокопитова. До збірки “Вам таке й не снилося!” ввійшли віршовані сатиричні твори, написані у формі снів (понад тридцять смішних і гнівних нічних марень). Літературознавець О. Стадніченко відзначила: “Автору вдалося віднайти або точніше відновити після Тараса Шевченка цей жанр, який дозволяє через віртуальну “сонну” реальність озвучувати такі речі, які б у справді реалістичному зображенні вимагали певної цензури. Але він через сон, такий собі вигаданий спосіб езопової мови, показує жахливі реалії переважно суспільно-політичного життя сьогодення, нібито віртуально і в той же час віртуозно” [6, с. 22].

Перед читачем постають п'ять ночей оповідача, упродовж яких він бачить цікаві сни, пов'язані з сучасністю, “малими і великими політиками”, відомими історичними чи побутовими подіями, фольклорними або літературними фактами, яким читач зможе надати особистих смислів. Отже, з-поміж інтертекстуальних зв'язків у розгляданому

творі домінантною є алюзія, яка функціонує як тематично значущий елемент.

У снах першої ночі спостерігаємо своєрідну трансформацію відомого твору: Шевченко в поемі “Сон” висміював царські палати, а в Білокопитова виставлено на глум Красну площу, Мавзолей, трибуну над ним, сидючи під якою наш герой приторговує самогоном. Нищівна сатира спрямована на *ісконно раших, Москву кабацкую*. Розповідь у творі, як зазвичай і сни, – переривчаста, непослідовна, перескакує від глумливого – до серйозного, від гіркої – до солодкуватої, як-от від кумедних описів п'яниць, безхатків автор переходить до жахливих описів ситуації на Сході України:

*На Донбасі – кров і смерть,
Все зруйновано уцертъ –
Хто на мирний люд обрушив
Цю злочинну круговерть
Та йще й загадив душі,
Пробрехав повітря й твердь? [2, с. 15].*

Переміщуючись від політично-соціального – до інтимно-індивідуального, у реципієнта під час читання постійно виникає асоціація з відомими Шевченковими рядками. Ось один із фрагментів збірки, у яких М. Білокопитов постає як тонкий лірик:

*Земна краса – мої Дніпровські плавні,
Тут ранні ранки солов'ями славні,
Тут просто фантастичні кольори
І дуже романтичні вечори.
Тут острівці, озера і проточки,
Очеретяні зарості й пеньочки,
А в паводок, весною, вздовж бродів –
Дерева по коліна у воді.
Тут у буянні фауни і флори
Доречні і мінори, і мажори –
І шурхит хвиль, і пісня солов'я... [2, с. 15].*

Порівняймо ці рядки з Шевченковим претекстом:

*...світає,
Край неба палає,
Соловейко в темнім гаї
Сонце зустрічає.
Тихесенько вітер віє,
Степи, лани мріють,
Меж ярами над ставами
Верби зеленіють [15, с. 182].*

Упродовж усього твору в окремих фрагментах простежуємо локальні номінативні вкраплення – історичні та культурні алюзії, які лаконічно передають інформацію про події, факти, людей, певні періоди, етапи тощо: *Європарламент; Трамп; Антикорупційний комітет; олігархи*, які не оминають базар із “шарою”; подружня пара *кримських бомжів*, котрі пишуть листа Путіну (*у Москву із-под моста*);

гейський люд на своєму параді; *Заповіт*, якого не дотримувалися в Радянському Союзі; *Майдан* тощо. Ітенції митця спрямовані на те, щоб читачі розшифрували його натяки, жарти, а це відбувається на базі спільних фонових знань автора і читача. Алюзія розрахована на хорошу пам'ять і широкий культурно-асоціативний фон адресата. Для полегшення процесу читання М. Білокопитов подекуди у зносках подає додаткову інформацію, наприклад: про відомий телевізійний проєкт “*Квартал...*” [2, с. 78], аполітичний захід американської еліти *Молитовний сніданок у Вашингтоні* [2, с. 90], щорічну приватну конференцію європейської та північноамериканської еліти *Більдерберг* [2, с. 93], вірш “*Заповіт*” Тараса Шевченка [2, с. 63] та деякі ін.

До номінативних алюзій, у яких прихована нищівна сатира, відносно фонетично видозмінені лексеми *ісконно раші* [2, с. 5], *ПРАВОПОХОРОНЦІ* [2, с. 85]; оригінальні білокопитівські епітети: *руськомірніе хохли* [2, с. 14], *Петро-солодкоїжка* [2, с. 16], *гібридно-збочена війна* [2, с. 18], *камікадзелицкий уряд* [2, с. 20], *гнучкошийні депутати* [2, с. 48], *шестисото-джипо-мерседесне авто* [2, с. 65] і т. д.; “зливу” блискучих неологізмів, які, на думку критиків [6, с. 22], могли б увійти до майбутнього Словника українського гумору і сатири: *дурносмаки, іхтамнети, кумпуніни, наварники, ось-осі, чеснюки, чтотокаки; безмір'я, брех, ісконноруськість, марнотрать, міжсоння, недовійна, недонарод, недосвобода, опудалобиття, передсоння, підтрибуння, посоння, телетолока, хохлізм; в'яценючити, бубнословити, офшорити; мільйонно, ностальгійно, табунно (Натовп вигарцьовує табунно [2, с. 4], Люд же в підтрибуння пре і пре... [2, с. 6], Нарешті покидаю сну безмір'я... [2, с. 18], Сумбурно бродять тисячі дурниць, побачених у тій телетолоці [2, с. 20], ...перший вже щось покаянно бубнословить [2, с. 27], Всеньких дурносмаків апогеї скупчилися у природний жах [2, с. 36], Недоосмислено обрані в недонароді недополітики граються в недовійну [2, с. 35], На Донбасі “іхтамнети” на нашій, не своїй землі, важкі пригнавши міномети ведуться, наче королі [2, с. 89], ...ось таке щодня патяка це недолуге “чтотокака...” [2, с. 78]).*

У збірці натрапляємо на зашифровані алюзії у вигляді зв'язаних словосполучень, на зразок *по-доброму злі* [2, с. 73], *загризти всмерть граніт науки* [2, с. 61], *в'яценючити кулю в лоб* [2, с. 72]; перифраз та евфемізмів: *Чивокуня* [2, с. 6], *Вітька-унітаз* [2, с. 14] (колишній президент України В. Янукович); *банда нечестивая* [2, с. 7] (сучасні політики, урядовці, чиновники); *невситима братва* (олігархи), *мегабанківські лихварі* (банкіри) [2, с. 12]; *русалка-Наталка, що мрію має* (колишній член уряду Наталія Королевська); *саакашвільна рать* [2, с. 17] (прихильники М. Саакашвілі – лідера протестів проти політики П. Порошенка); *Діма-шкет* [2, с. 49] (прем'єрміністр Росії Дмитро Медведєв); *духовний СНІД* [2, с. 77] (хохлізм); трансформованих прислів'їв, як-от *Чим більше спиши – тим менше*

знаши [2, с. 76] (пор. *Менше знаєши – краще спиши*), *Потрібно, щоб не бути темним, усе по-справжньому вивчать* [2, с. 76] (пор. *Вік живи – вік учись*). Саме стильовий контраст, який виникає в результаті вживання таких лексико-фразеологічних засобів, забезпечує розширення текстового смислу. Реципієнт повинен самостійно встановити семантичний зв'язок із першоджерелом, щоб досягнути ускладнену загальну семантику нового виразу чи тексту.

Імпліцитний смисл криється у графічно маркованих мовних одиницях: *Повалій(ша) Тая* [2, с. 11]; *мер(ин) Кличко* [2, с. 41]; *ЯКЕ, ТЕ, ВОНО* (замість імен, прізвищ депутатів, політиків, чиновників) [2, с. 23, 40]; *вітькамедведчук, Вовкапутін* [2, с. 13]; *ХОХЛІЗМ* [2, с. 77]; *ка-ри-ка-тур-не створіння* (НЛО) [2, с. 96] та ін. Такі зовнішні маркери уможливають різне прочитання і сприйняття закладених автором емоцій і смислів.

Ще один оригінальний алюзивний прийом у збірці – сни-загадки (друга, четверта, п'ята ночі). Наприклад, у другому сні четвертої ночі описано “невідому” країну в 70-х роках минулого століття і на початку XXI століття. Сатирик ніби не знаходить відповідь і довірливо зізнається: *ту задачу децю дивну ...не склалось вирішить мені*. Спонукаючи читача до розгадування, що ж то за країна, автор закінчує сон запитанням: *А ви вгадали би, чи ні?* [2, с. 64].

Позачерговий сон п'ятої ночі починається словом *ВІН*, далі у вісімнадцятирядковій строфі оповідач подає характеристики невідомого об'єкта (як у загадці), інтригуючи читача, захоплюючи його до відшукування відповіді, але останнім у кінці строфи подається слово-розгадка *СОН*, яке є ключовим у збірці [2, с. 88]. Отже, завдяки алюзії у творі “Вам таке й не снилося!” відбувається мовна гра.

Заслужують на увагу також алюзивні цитати в “сонних серіалах”, які точно відтворюють частини претекстів. Очевидно, наводячи слова з віршів Ліни Костенко (*Було на світі плем'я інків, було на світі – і нема...* [2, с. 63]) і Тараса Шевченка (*Якби ми вчилися так, як треба, то й мудрість би була своя...* [2, с. 76]), автор натякає, що українцям треба враховувати історичний досвід, робити правильні висновки з нього, щоб не втратити власну гідність. Завершує останній сон і загалом збірку сміливий висновок поета у вигляді уточнювальної фрази до слів геніального Шевченка, право на яку, на нашу думку, веселосічовик Білокопитов цілком заслужив:

“Якби ми вчилися

Так, як треба” –

То все, як треба, і було б [2, с. 63].

Критики відзначають, що збірка М. Білокопитова стала унікальним явищем у контексті сучасної української політичної сатири [6, с. 23].

Джерелами алюзій у творі виступають міфи (про Єрихон, нитку Аріадни, Содом, Рубікон, Орфея, Аватара), казки (про золоту рибку, царя Салтана, Аладдіна), літературні твори (крім названих творів Т. Шевченка, Л. Костенко, комедія-водевіль “Шельменко-денщик” Г. Квітки-Основ'яненка, оповідання “Муму” І. Тургенєва), Біблія (притчі про

пастуха й овець, цапа-відбувайла, згадки про кінець світу, Голгофу, євангельські заповіді). Зокрема, алюзії на біблійні сюжети проєктуються на відносини в сучасному світі. Наприклад, М. Білокопитов проводить паралель між біблійною історією про землю обітовану і Кримом:

*Ця земля обітована
Називалась просто – Крим.
Кавунів, і динь, і груш там –
Що не має стільки й рай...
Чисті пляжики міхорські,
Воронцовський диво-парк,
Вина солодко-кагорські,
Теплі хвилі чорноморські
А іще на рейді – барк [2, с. 29].*

Алюзія в М. Білокопитова втілюється не лише в інформативних елементах, запозичених із прецедентних текстів, а й збагачує зміст за допомогою інших семіотичних систем. Зокрема, твір дає можливість простежити текстову роль пісенних алюзій. Фрагменти пісень в окремих снах активізують у свідомості читача асоціації, що пов'язують пісенні поняття із світовідчуттям автора, як-от:

*Без грошей ми, немов каліки,
(Так само, як і без води –
І ні туди, і ні сюди!) [2, с. 20].*

Любов до рідного міста поет передає в рядках, які нагадують ритм колись дуже популярної пісні:

*Цю пісеньку наспівую і ностальгійно згадую,
Як Запоріжжям вештався іще в недавні дні.
Пройдусь проспектом Леніна
До площі (знову ж) Леніна,
І пам'ятнику Леніна відважую поклон [2, с. 45].*

У цьому прикладі поєднується автобіографічна алюзія з літературно-музичною.

Кілька снів подано у вигляді частівок (третя і четверта ночі) – популярного жанру української пісенної творчості, який легко й невимушено повідомляє про злободенні проблеми, негаразди та переживання людей. Усерйоз і жартома в них представлено відомих політиків, бізнесменів, імена яких хоч і не називаються, та легко вгадувані реципієнтом.

Отже, алюзивні лексеми, міфологеми, ідеологеми, трансформовані фразеологізми структурують гумористично-сатиричну збірку “Вам таке й не снилося!” Миколи Білокопитова, збагачують текстову інформацію твору, рельєфніше окреслюють реалії. Авторські алюзії в ній виконують кілька функцій: смислороджувальну (алюзія забезпечує особливу організацію сюжету, при якій автор залучає читача не лише до усвідомлення важливої інформації, а й до розвитку асоціативних можливостей), полемічну (уживання алюзії в тексті сприяє досягненню комічного або сатиричного ефекту), розважальну (авторські алюзії виконують роль мовної гри завдяки багатій уяві та ерудиції сатирика), орнаментальну (алюзивні переосмислення надають оригінального звучання авторському задуму).

Сьогодні корпус традиційних мовних форм інтертекстуальності (цитата, центон, алюзія, ремінісценція, пародія, стилізація) доповнений новими чи оновленими її виявами (плагіат, римейк, мандрівні сюжети, трансформація інваріанта, відзиви, парадигматика асоціацій тощо), які розширюють і збагачують текстовий простір образами, мотивами, настановами, а відтак потребують детальних і глибоких досліджень.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики : підручник. Київ : ВЦ “Академія”, 2004. 342 с.
2. Білокопитов М. Вам таке й не снилося! Запоріжжя : Дніпровський металург, 2018. 100 с.
3. Голікова Н. Контекстуальні “вкраплення” в художньому дискурсі П. Загребельного. *Дослідження з лексикології і граматики української мови* : зб. наук. пр. / за ред. проф. І. С. Попової. Дніпропетровськ : Видавець Біла К. О., 2015. Вип. 16. С. 161–168.
4. Колегаева И. М. Текст как единица научной и художественной коммуникации. Одесса : Одесский гос. ун-т, 1991. 122 с.
5. Кондратенко Н. В. Интертекстуальна номінація в модерністському і постмодерністському художньому тексті. *Вісник Одеського нац. ун-ту* : Сер. “Філологія”. Одеса, 2013. Т. 3. Вип. 2 (6). С. 69–74.
6. Література Запорізького краю : хрестоматія творів кінця ХХ – початку ХХІ століття. Запоріжжя : Дике Поле, 2019. 480 с.
7. Літературознавчий словник-довідник / Уклад. Р. Т. Гром'як, Ю. І. Ковалів та ін. Київ : ВЦ “Академія”, 1997. 752 с.
8. Лотман Ю. Структура художественного текста. Ю. Лотман. Об искусстве. Санкт-Петербург : “Искусство-СПб”, 1998. С. 13–285.
9. Меркотан Л. Й. Засоби реалізації категорії інтертекстуальності. *Studia linguistica* : зб. наук. пр. 2013. Вип. 7. Київ : Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка. С. 358–363.

10. Переломова О. С. Інтертекстуальність в українському художньому дискурсі : структурно-семантичний і стилістичний аспекти : автореф. дис. ... д-ра філол. наук : 10.02.01. Київ, 2010. 34 с.
11. Селіванова О. Основы лингвистической теории текста и коммуникации : учеб. пособ. Киев : Фитосоциоцентр, 2002. 336 с.
12. Святовец В. Ф. Словник тропів і стилістичних фігур / автор-укладач В. Ф. Святовец. Київ : Академія, 2011. 176 с.
13. Сюта Г. Функції цитати в поетичному тексті : теоретичні та практичні аспекти. *Українська мова*. 2014. № 3. С. 21–30.
14. Чернявская В. Е. Лингвистика текста : Поликодовость, интертекстуальность, интердискурсивность. Москва : Книжный дом "ЛИБРОКОМ", 2009. 248 с.
15. Шевченко Т. Кобзар. Київ : Веселка, 1967. 588 с.

THE AUTHOR'S ALLUSIONS IN THE COLLECTION OF MYKOLA BILOKOPYTOV "YOU WOULDN'T EVEN DREAM OF IT!"

Zubets N. O.

Zaporizhzhia National University

The article deals with the peculiarities of the literary text as a specifically organized way of communication and the manifestation of the category of intertextuality in it. The particular attention is paid to the allusion as the most pragmatically directed type of intertextual relations. The mechanism of functioning of the author's allusions at the level of the plot, motives, lexical and phraseological richness and stylistic possibilities in the poetic texts of the Zaporizhian humorist M. Bilokopytov is analyzed in the article.

The title of the work, its subtitle, the epigraph-quote and the reference of other works of Taras Shevchenko testify to the dominant allusion associated with the literary activity of the classic of Ukrainian literature. We observe local nominative inclusions in particular fragments; they are historical and cultural allusions that succinctly convey information about events, facts, people, specific periods, stages in the life of the Ukrainian community. The intentions of the artist are aimed at making the readers decipher his hints, jokes, and this is based on the common background knowledge of the author and the reader.

The author's allusions in the analyzed work are differentiated into allusions of nominative character and allusive quotations. Nominal allusions include phonetically altered lexical units, original individual author's epithets, periphrases and euphemisms, graphically marked units. The original techniques in this collection are dream puzzles. Allusive quotes accurately reproduce the parts of the precedent texts of Taras Shevchenko, Lina Kostenko.

The sources of allusions in this collection are the Bible, myths, fairy tales, and literary works. The allusion of M. Bilokopytov is embodied not only in the informative elements borrowed from precedent texts, but also enriches the content through other semiotic systems. In particular, the work makes it possible to observe the textual role of songs allusions. Fragments of songs, couplets in certain "dreams" activate the associations in the mind of the reader that link the song concepts to the author's worldview.

The author's allusions fulfill several functions in the work: meaning-generating, polemical, entertaining, and ornamental.

Key words: literary text, intertextuality, implication, authorial intent, allusive expressions, satire.